

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

יום רביעי ה' בחשוון תשע"ה

בס"ד

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

יבמות - כ"ה

1. למסקנא, מה ההלכה במחלוקת האם חוששים לקול, רק כאשר באו אח"כ עדים?
כשיצא אח"כ קול שמכחיש את השמועה - דווקא אם באו עדים צריך לגרשה, כרב.
בקול שאינו פוסק - אפילו אם אין עדים צריך לגרשה, כרבי.
2. שיעור זמן לקול שלא פוסק - יום וחצי. אלו ג' הגבלות נאמרו בזה?
דווקא - כשלא יצא באמצע קול המכחיש. דווקא - כשהקול פסק, לא מחמת יראה. דווקא - כשאין אויבים לאשה שיוציאו את הקול.
3. המוציא אשתו משום שם רע - לא יחזיר, אפילו אם נמצאה השמועה שקר, וכן המוציא משום שהיא 'נדרנית' - לא יחזיר. מה הטעם?
חכמים חששו שאחר שתנשא לאחר, תוכחש השמועה [או תתיר נדריה] ויטען הבעל שבטעות גירשה, בטל הגט ובניה ממזרים, לכך קבעו שיגרשה בלב שלם כשודאי שנואה עליו.
אם עבר וכנס האם כופין אותה להוציאה - רבה בר רב נחמן פשט ממשנתנו: 'הנטען על אשת איש והוציאה ... אף על פי שכנס הנטען - יוציא'.
ודחו אע"פ שבשתיהם האיסור לכנוס מדרבנן, אבל יש לחלק, במשנתנו מדובר על הבעל, שאם כונס מחזק את הלעז. וכאן הספק על הבעל שאם יכנס, אדרבה, מבטל את הלעז.
4. המביא גט ממדינת הים, ואמר בפני נכתב ובפני נחתם - לא ישא את אשתו. מה הדין אם אמר: מת, הרגתי, הרגנוהו?
לרבנן: לא ישא את אשתו. לרבי יהודה: הרגתי - לא תנשא אשתו כלל, הטעם: שאין מקבלים עדות 'רשע'. הרגנוהו - תנשא אשתו. הטעם: שהכוונה אני הייתי עם הורגיו, אך לא נגעתי בו.
מעשה בלסטים שהוציאוהו, ואמר לעומדים לכו אמרו לאשת שמעון בן כהן אני הרגתי את בעלה, והשיאו את אשתו. ופירש ר' יהודה: מדובר שאמר 'אני הייתי עם הורגיו' ואכן לא היה לסטים ממש, אלא נתפס ע"י ב"ד של עובדי כוכבים שאינם מדייקים, בעון לסטיות.
5. ממשנתנו משמע שכשמביא מארץ ישראל ולא עליו סומכים - ישאנה. לכאורה, במת לא סומכים על עדותו אלא על חקירת האשה. ושנינו, לא ישא? במת סומכים עליו במקצת כיון שאין כתב, אבל בגט סומכים על הכתב כמו שלמדנו על נשים שנאמנות לומר 'בפני', אבל אינן נאמנות לומר מת בעלה.
6. ממשנתנו משמע, שבהרגתי מותר לה לנשא לאחר. והרי רב יוסף פסק: פלוני רבעני לאונסי - הוא ואחר מצטרפין להרגו, לרצוני - רשע ופסול לעדות? אין לתרץ שבעדות אשה הקלו לקבל 'רשע' שהרי אמר רב מנשה גזלן מדרבנן - כשר לעדות אשה, גזלן דדברי תורה - פסול.
ויש לתרץ שר' מנשה יכול להתיישב עם שיטת רבנן, והטעם שאינו פסול, כרבי: אדם קרוב אצל עצמו, ולכן אין אדם משים עצמו רשע. ונאמן רק כלפי הבעל מת, אך לא נאמן שהוא רצח.
7. אשה שנדררה הנאה מבעלה והחכם לא מצא לה פתח ואסרה, לא ישאנה החכם משום לעז. אם התירה ובעלה מת, האם מותר לישאנה?
מהמשנה משמע - שישאנה. והגמרא מבארת שמדובר ביחיד מומחה.
ואין לומר בסתם יחיד, שהרי שנינו: 'התרת נדרים בשלשה'. ואין לומר, בשלושה כיון שאז אין חשד.
8. מיאנה או שחלצה בפני החכם, ישאנה, משום שהוא בב"ד של שלשה. מה הדין אם החליצה נעשתה בפני שנים?
ממשנתנו משמע שלא מתירים, וחוששים ללעז. והקשו שהרי שנינו: עדים החתומים על שדה מקח ועל גט אשה - לא חשו חכמים ללעז, ולא אסרו עליהם לקנות השדה או לישאנה. ותידעו: שזה עצמו באו ללמד, שמיאון רק בשלשה, לאפוקי ממ"ד מיאון בפני שנים.
כנס החכם או השליח, האם כופין שיוציא - לרב כהנא: מוציא. לרב אשי: אינו מוציא - וראייתו מהמשנה הנטען משפחה וכו' שאם כנס - אין מוציא, מוכח שאין כופין להוציא משום לעז. [מלבד נטען לאשת איש שדבר מכווער הוא.]